

eller block och hala igenom. — Äfv. *Skära in*, vanligare för bem. 2. — *Inskärande*, n. 4.

INSKÄRNING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom något inskäres. — 2) Inskuren fördjupning. *En djup i*.

INSKÄRPA, v. a. 2. (t. *einschärfen*, af *scharf*, skarp, hvass) Djupt och skarpt intrycka. Säges endast fig. i samma mening som: Djupt i själen, i minnet fästa, inpräglade, implanta. *I goda grundsatser hos ungdomen, i ens själ. I något väl i ens minne*. — Äfv. *Skärpa in*. — *Inskärpande*, n. 4. o. *Inskärpning*, f. 2.

INSKÄRSSKÄL, m. 2. Se *Småvikare*.

INSKÖRDA, v. a. 1. 1) Föra in i ladorna. *I mycken säd*. — 2) (fig.) Vinna, erhålla. *I mycken ära, mycket bifall, beröm*. — Äfv. *Skörda in*. — *Inskördande*, n. 4.

INSLAG, i'nsläg, n. 5. Det garn, som vid väfnad inslås i väfven, emellan trådarna af varpen. Kallas så, både före och efter sjelfva inslagningen, d. v. s. både i väfven och innan det blifvit inslaget.

INSLAGNING, f. 2. Handlingen, hvarigenom något inslås.

INSLAGSGARN, n. 5. Garn, som användes till inslag i väf.

INSLUMRA, v. n. 1. 1) Falla i slummer, i sömn. — 2) (fig.) Dö. — Äfv. *Slumra in*. — *Inslumrande*, n. 4. o. *Inslumring*, f. 2.

INSLUNGA, v. a. 1. 1) Med slunga inkasta. *I en sten på en gård*. — 2) Inkasta. — Äfv. *Slunga in*. — *Inslungande*, n. 4.

INSLUTA, se *Innesluta*.

INSLÅ, v. a. 3. (böjes som *Slå*) 1) Med slag indrifva. *I en spik i väggen*. — 2) Slå så hårdt på något, att det faller in. *I en dörr, ett fönster*. — Äfv. *Slå in*. — *Inslående*, n. 4.

INSLÄPPA, v. a. 2. 1) Låta någon slippa in. *I någon genom vakten. I en hund i ett rum*. — 2) (fig.) Låta någon intagas i ett sällskap, en orden, o. s. v. *I någon i Amaranterorden*. Förutsätter en viss ovärdighet hos den ifrågavarande personen. — Äfv. *Släppa in*. — *Insläppande*, n. 4. o. *Insläppning*, f. 2.

INSMILA SIG, v. r. 1. Genom smilande ställa sig in, göra sig hemmastadd, vinna ens förtroende. *I sig hos någon*. — Äfv. *Smila in sig*.

INSMYGGA, v. a. 3. (böjes som *Smyga*) Oförmärkt införa, inbringa, inskjuta. Säges äfv. fig. *I sitt tal i ett ord*. — Äfv. *Smyga in*. — V. n. o. *I sig*, v. r. Oförmärkt förflytta sig in. Säges både egentl. o. fig. *En spion insmög sig i lägret*. (Fig.) *Många missbruk hafva insmugit sig, småningom och oförmärkt inritat sig*. — Äfv. *Smyga sig in*. — *Insmygande*, n. 4. (aktivt o. neutralt) o. *Insmygning*, f. 2. (aktivt).

INSMÖRJA, v. a. 2. (böjes som *Smörja*) Smörja en sak med något, så att det väl tränger in. *I läder*. Har äfv. det som insmörjes till objekt, t. ex.: *I olja på kroppen*. — Vanligare *Smörja in*, utom i part. pass. och deraf formade tempora, t. ex. *Insmord med olja*. — *Insmörjande*, n. 4. o. *Insmörjning*, f. 2.

INSNÅLA, v. a. 1. (fam.) Genom snålhet inspara. — Äfv. *Snåla in*. — *Insnålände*, n. 4.

INSNÄRJA, v. a. 2. Inveckla i något snärjande. Brukas äfv. i fig. mening, t. ex.: *Hon har i-jt honom i sina garn*, bedårat honom med kärlek. — Äfv. *Snärja in*. — *Insnärjande*, n. 4. o. *Insnärjning*, f. 2.

INSNÖAD, a. 2. (egentl. part. pret. af obrukl.

verbet *Insnöa*) Inspärrad af nyfallen snö. *Blifva i på en gästgivaregård under en resa*.

INSNÖRA, v. a. 2. Innesluta något i en sak och sedan tillnöra denna. — Äfv. *Snöra in*. — *Insnörande*, n. 4. o. *Insnörning*, f. 2.

INSOCKNE, a. oböjl. Inom socknen varande, boende. *I hemman*, de, hvilka väl ligga inom samma socken som den sätesgård, hvarunder de lyda, men utom dennas rå och rör.

INSOCKRA, v. a. 1. Beströ med mycket socker. — Äfv. *Sockra in*. — *Insockrande*, n. 4. o. *Insockring*, f. 2.

INSOLVENT, innsällvä'nt, a. 1. Oförmögen att betala.

INSOMNA, v. n. 1. Falla i sömn. — Äfv. *Somma in*. — *Insomnande*, n. 4.

INSOPA, v. a. 1. Genom sopning införa, inbringa. — Äfv. *Sopa in*. — *Insopande*, n. 4. o. *Insopning*, f. 2.

INSPARA, v. a. 1. o. 2. Genom sparsamhet laga, att man får behålla något, som varit beräknadt att utgifvas. *I något af de för året beräknade utgifterna*. — Äfv. *Spara in*. — *Insparande*, n. 4. o. *Insparning*, f. 2.

INSPARKA, v. a. 1. 1) Med foten indrifva, inskjutsa. *I en hund i rummet*. — 2) Med foten instöta, spränga. *I dörren till ett rum*. — Äfv. *Sparka in*. — *Insparkande*, n. 4. o. *Insparkning*, f. 2.

INSPEKTERA, innspektöra, v. a. 1. 1) Besigtiga. — 2) Ha uppsigt öfver. — *Inspektörande*, n. 4. o. *Inspektoring*, f. 2.

INSPEKTION, innspektionschón, f. 3. 1) Besigtning. — 2) Uppsigt, tillsyn.

INSPEKTÖR, m. 3. (uttalas i pl. — tórrär) 1) (innspektör) Person, som har öfverinsende öfver en läroanstalt. — 2) (innspektör) Person, som förvaltar ett bruk (Bruksinspektör) eller har uppsigt öfver folket vid en landegendom (Gårdsinspektör).

INSPEKTÖR, innspektör, m. 3. Generalsperson eller annan högre officer, hvilken det tillhör att mönstra trupperna inom en viss afdelning af en armé. Mönsterherre.

INSPIKA, v. a. 1. Genom spikars insläende innesluta. *I ett lek i kistan*. — Äfv. *Spika in*. — *Inspikande*, n. 4. o. *Inspikning*, f. 2.

INSPINNA, v. a. 3. (böjes som *Spinna*) 1) Under eller genom spinning inblanda. — 2) (fig.) I tal eller skrift inblanda, införa något, som icke egentligen hör till saken. — Äfv. *Spinna in*. — *I sig*, v. r. Spinnande innesluta sig. *Spindeln inspinner sig i sitt nät*. — Äfv. *Spinna in sig*. — *Inspinnande*, n. 4. o. *Inspinning*, f. 2.

INSPIRATION, ---tschón, f. 3. 1) Högre ingifvelse. — 2) Intalan, inrådan. — 3) Hänförelse.

INSPIRERA, v. a. 1. 1) Ingifva (genom gudomlig inverkan). — 2) Hänföra, lifva. — 3) Intala, inråda. — Part. pass. *I-d* brukas ofta, dels som adjektiv, dels som substantiv, och betyder: Lifvad af högre ingifvelse; hänförd. *Se ut som en i*.

INSPRUTA, v. a. 1. Genom sprutning införa, inbringa. — Äfv. *Spruta in*. — *Insprutande*, n. 4. o. *Insprutning*, f. 2.

INSPÅR, n. 5. (jäg.) 1) Se *Infot*. — 2) Spår inåt ett ställe. — *Motsats*: *Utspår*.

INSPÄCKA, v. a. 1. (fig.) Ymnigt inblanda. Brukas mest i part. pass. *Ett tal, i-dt med blomstrand fraser*.